NORAKSTS

ADMINISTRATĪVĀ APGABALTIESA

Lieta Nr.142139911
143/AA43-0537-13/14

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā

Rīgā 2013.gada 9.aprīlī

Administratīvā apgabaltiesa šādā sastāvā:
tiesnese referente L.Vīnkalna un tiesneses Dz.Amerika un I.Meldere

rakstveida procesā izskatīja administratīvā pārkāpuma lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz *P.V.* (personas kods */personas kods/*) sūdzību par Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes 2010.gada 10.decembra lēmuma Nr.6448 atcelšanu, sakarā ar *P.V.* apelācijas sūdzību par Administratīvās rajona tiesas 2011.gada 20.oktobra spriedumu.

Aprakstošā daļa

[1] 2010.gada 8.septembrī plkst.18^{17} Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes Patruļpolicijas pārvaldes Ceļu policijas bataljona jaunākais inspektors *D.J.* sastādīja administratīvā pārkāpuma protokolu un lēmumu Nr.050/PD206334 (turpmāk – Protokollēmums vai protokols), kurā konstatēts, ka 2010.gada 8.septembrī plkst.18^{10} *P.V.* (turpmāk – pieteicējs) Rīgā vadīja automašīnu BMW ar valsts reģistrācijas numuru */reģistrācijas numurs/* pa Brīvības gatvi no Ropažu ielas puses Ūnijas ielas virzienā, nebūdams piesprādzējies ar drošības jostu, kā arī atstāja vadītāja vietu bez uzaicinājuma. Tādējādi nav ievērotas Ministru kabineta 2004.gada 29.jūnija noteikumu Nr.571 „Ceļu satiksmes noteikumi" (turpmāk – CSN) 33. un 38.5.punkta prasības. Atbildība par šiem pārkāpumiem paredzēta Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk – LAPK) $149.^{4}$panta otrajā un astotajā daļā. Ar Protokollēmumu pieteicējam uzlikts naudas sods Ls 20 apmērā.

Nepiekrītot Protokollēmumam, pieteicējs to apstrīdēja.

[2] Ar Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes (turpmāk – iestāde) 2010.gada 10.decembra lēmumu Nr.6448 (turpmāk – Lēmums) Protokollēmums atstāts negrozīts. Lēmumā norādīts, ka pieteicējs protokolu atteicās parakstīt, par ko protokola otrā pusē inspektors *D.J.* sniedzis paskaidrojumu. Lēmumā ir atsauce uz inspektora papildu pieņemto ziņojumu un norādīts, ka inspektors no savas atrašanās vietas varēja nekļūdīgi fiksēt pārkāpumu, jo atradās pie Brīvības gatves un transportlīdzekļi dēļ sastrēguma kustējās lēni.

[3] 2011.gada 19.janvārī Administratīvajā rajona tiesā saņemta pieteicēja sūdzība par Lēmuma atcelšanu. Pieteicējs norāda, ka bija piesprādzējies ar drošības jostu. Iepazīstoties ar protokolu, pieteicējs pateica inspektoram, ka protokola saturam nepiekrīt, tādēļ protokolu neparakstīs. Pieteicējs piegāja pie policijas automašīnas un palūdza policijas darbinieku iedot viņam parakstīt protokolu. Policijas darbinieks atbildēja, ka pieteicējs jau ir nokavējis. Pieteicējs apturēts brīdī, kad sākās saules riets, un tā stari stipri atstaro no transportlīdzekļa spoguļiem. Pieteicējs bija ģērbts melnā jakā, sēdēja melnā transportlīdzeklī ar melnu salonu.

[4] Paskaidrojumos Administratīvajai rajona tiesai iestāde norāda, ka sūdzību neatzīst, pamatojoties uz jau Lēmumā minēto.

[5] Ar Administratīvās rajona tiesas 2011.gada 20.oktobra spriedumu sūdzība noraidīta un Lēmums atstāts negrozīts. Spriedums pamatots šādi.

[5.1] CSN 4.punkts noteic, ka ceļu satiksmes dalībniekiem jāizpilda šo noteikumu un citu normatīvo aktu prasības, kas nosaka ceļu satiksmes dalībnieku pienākumus, jāizpilda policijas darbinieku un to personu norādījumi, kuras pilnvarotas regulēt satiksmi, kā arī jāievēro luksoforu signālu, ceļa zīmju un ceļa apzīmējumu prasības. 38.5.punkts noteic, ka transportlīdzekļa vadītājam citastarp ir pienākums, braucot ar mehānisko transportlīdzekli, kura konstrukcijā paredzētas drošības jostas, būt piesprādzētam un nevest pasažierus, kuri nav piesprādzējušies (tas attiecas uz visiem pasažieriem, kuru sēdvietas aprīkotas ar drošības jostām). 39.8.punkts noteic, ka transportlīdzekļa vadītājam aizliegts bez uzaicinājuma atstāt transportlīdzekļa vadītāja vietu, ja transportlīdzeklis apturēts pēc policijas darbinieka vai robežsarga (pierobežā) pieprasījuma.

LAPK 149.^{4}panta otrā daļa noteic, ka par nepiesprādzēšanos ar drošības jostu vai aizsprādzētas aizsargķiveres nelietošanu, kā arī tāda pasažiera vešanu, kurš nav piesprādzējies vai kuram galvā nav aizsprādzētas aizsargķiveres, – izsaka brīdinājumu vai uzliek naudas sodu transportlīdzekļa vadītājam Ls 20 apmērā. Tātad, lai personu sauktu pie administratīvās atbildības pēc LAPK 149.^{4}panta otrās daļas, jākonstatē, ka transportlīdzekļa vadītājs vai pasažieris nav bijis piesprādzējies ar drošības jostu vai nav lietojis aizsargķiveri.

Savukārt LAPK 149.^{4}panta astotā daļa noteic, ka par transportlīdzekļa vadītāja vai pasažiera vietas atstāšanu bez uzaicinājuma, ja transportlīdzeklis apturēts pēc policijas darbinieka vai robežsarga (pierobežā) pieprasījuma –

transportlīdzekļa vadītājam izsaka brīdinājumu vai uzliek naudas sodu transportlīdzekļa vadītājam vai pasažierim Ls 5 apmērā.

[5.2] Lietā nav strīda par to, ka pieteicējs 2010.gada 8.septembrī plkst.18^{10} Rīgā vadīja automašīnu pa Brīvības gatvi no Ropažu ielas puses Ūnijas ielas virzienā un tika apturēts. Nav strīda, ka pieteicējs bez uzaicinājuma atstāja vadītāja vietu. Proti, pieteicējs sūdzībā tiesai norāda, ka „uzreiz pēc sarunas pieteicējs pienāca pie policijas transporta līdzekļa (..)". Līdz ar to pieteicēja darbībās pamatoti konstatēts LAPK 149.^{4}panta astotās daļas sastāvs.

Strīds ir par to, vai pieteicējs vadīja automašīnu, nebūdams piesprādzējies ar drošības jostu, kādi pierādījumi to apstiprina.

Izvērtējot lietā esošos pierādījumus to savstarpējā kopsakarā, tiesa secinājusi, ka ir pierādīts, ka pieteicējs 2010.gada 8.septembrī plkst.18^{10} Rīgā vadīja automašīnu pa Brīvības gatvi no Ropažu ielas puses Ūnijas ielas virzienā, nebūdams piesprādzējies ar drošības jostu, tādējādi izdarot LAPK 149.^{4}panta otrajā daļā paredzēto administratīvo pārkāpumu.

[5.3] Pieteicēja izdarītais administratīvais pārkāpums ir atspoguļots administratīvā pārkāpuma protokolā, kurā norādīts, ka pieteicējs 2010.gada 8.septembrī plkst.18^{10} Rīgā vadīja automašīnu pa Brīvības gatvi no Ropažu ielas puses Ūnijas ielas virzienā, nebūdams piesprādzējies ar drošības jostu.

LAPK 248.panta ceturtā daļa noteic, ka personai, kas izdarījusi administratīvo pārkāpumu, ir tiesības iesniegt protokolam pievienojamus paskaidrojumus un piezīmes par protokola saturu, kā arī minēt motīvus, kuru dēļ tā atsakās to parakstīt. Kā izriet no lietas materiāliem, pieteicējs atteicās parakstīt protokolu, līdz ar to nav strīda, ka pieteicējam bija iespēja iepazīties ar protokolu un sniegt piezīmes par tā saturu.

Tāpat pieteicējs nav izmantojis savas tiesības iesniegt paskaidrojumu par notikušo faktu, nav pievienojis piezīmes par protokolā konstatēto faktu nepamatotību, nav minējis motīvus, kāpēc atsakās protokolu parakstīt.

Savukārt policijas inspektors atbilstoši LAPK 248.panta nosacījumiem protokolā ir norādījis, ka pieteicējs atteicās protokolu parakstīt. Tāpat protokolā norādīts, ka pārkāpums bija skaidri redzams, tā kā automašīnas konkrētajā vietā sastrēguma dēļ virzījās ar ātrumu aptuveni 5 km/h.

[5.4] Uz līdzīgiem lietas apstākļiem inspektors norāda arī ziņojumā, ka pēc protokola sastādīšanas vadītājs iepazīstināts ar protokola saturu, savukārt vadītājs norādīja, ka protokolam nepiekrīt un atteicās to parakstīt. Ņemot vērā minēto, protokola kopija vadītājam nav izsniegta, kā arī vadītājs to nepieprasīja. Pārkāpums bija labi saskatāms, skatu nekas neaizsedza, konkrētajā ielas posmā transportlīdzekļu kustība bija aptuveni 5 km/h, jo bija sastrēgums.

Policijas darbinieks saskaņā ar likuma „Par policiju" 2.pantu ir persona, kura ieņem amatu Valsts policijā. Saskaņā ar Valsts pārvaldes iekārtas likuma 10.panta ceturto daļu valsts pārvaldei, atsevišķai iestādei vai amatpersonai, īstenojot valsts pārvaldes funkcijas, nav savu interešu. Tādējādi konstatēt administratīvos pārkāpumus ir policijas darbinieka dienesta pienākums.

Ņemot vērā minēto un faktu, ka pieteicējs protokolam nav pievienojis piezīmes un pretargumentus, tiesa devusi priekšroku inspektora *D.J.* sniegto

lietas apstākļu izklāstam. Savukārt pieteicējs tiesas ieskatā kā pie administratīvās atbildības saucamā persona var būt ieinteresēts sniegt sev izdevīgu lietas apstākļu izklāstu, lai izvairītos no administratīvās atbildības.

Līdz ar to pieteicējs pamatoti saukts pie administratīvās atbildības saskaņā ar LAPK 149.^{8}panta piekto daļu un LAPK 149.^{4}panta otro daļu.

[5.5] Pieteicējam piemērots naudas sods Ls 20 apmērā.

Saskaņā ar LAPK 32.panta pirmo daļu sodu par administratīvo pārkāpumu uzliek ietvaros, ko nosaka normatīvais akts, kurā paredzēta atbildība par izdarīto pārkāpumu, stingrā saskaņā ar šo kodeksu un citiem aktiem par administratīvajiem pārkāpumiem. LAPK 35.panta otrā daļa noteic, ja persona ir izdarījusi vairākus administratīvos pārkāpumus, par kuriem lietas vienlaicīgi izskata viena un tā pati institūcija (amatpersona), administratīvais sods tiek uzlikts tās sankcijas ietvaros, kura ir paredzēta par smagāko pārkāpumu.

LAPK 149.^{4}panta otrās daļas sankcija paredz transportlīdzekļa vadītājam izteikt brīdinājumu vai uzlikt naudas sodu Ls 20 apmērā. LAPK 149.^{4}panta astotās daļas sankcija paredz transportlīdzekļa vadītājam izteikt brīdinājumu vai uzlikt naudas sodu Ls 5 apmērā. Tātad smagākā sankcija ir paredzēta par LAPK 149.^{4}panta otrās daļas pārkāpumu.

No lietai pievienotās Ceļu policijas reģistra izdrukas redzams, ka gada laikā pieteicējs jau ir sodīts par pārkāpumiem ceļu satiksmē. Saskaņā ar LAPK 34.panta pirmās daļas 2.punktu gada laikā atkārtoti izdarīts līdzīgs pārkāpums ir administratīvo atbildību pastiprinošs apstāklis. Līdz ar to pieteicējam piemērotais sods ir pamatots un atbilst izdarīto pārkāpumu smagumam.

[6] Pieteicējs iesniedza apelācijas sūdzību par Administratīvās rajona tiesas 2011.gada 20.oktobra spriedumu, kas pamatota šādi.

[6.1] Pieteicējs norāda, ka tiesa nav ņēmusi vērā viņa norādi, ka pieteicējs atstāja vadītāja vietu bez uzaicinājuma jau pēc tam, kad sastādīts protokols, pēc tam, kad pieteicējs atteicās to parakstīt, un pēc tam, kad policijas darbinieks atgriezās dienesta automašīnā. Savukārt no LAPK 149.^{4}panta neizriet, ka vadītājam aizliegts atstāt vadītāja vietu un pienākt pie policijas darbinieka automašīnas pēc tam, kad sastādīts protokols, t.i., kad pēc būtības automašīnas apturēšana izbeigta. Pieteicējs atteicās parakstīt protokolu, jo nepiekrita pārkāpumam, un pieteicējam nebija izskaidrotas viņa tiesības parakstīt protokolu, vienlaikus tajā norādot, ka pārkāpumam nepiekrīt. Minētās tiesības pieteicējs uzzināja, kad policijas darbinieks bija atgriezies dienesta automašīnā, pieteicējam telefoniski sazinoties ar radinieci. Turklāt, iespējams, policijas darbinieks protokolā ierakstījis, ka pieteicējs atstājis vadītāja vietu bez uzaicinājuma vēlāk, kad atteica pieteicējam izsniegt protokola kopiju. Taču pēc būtības policijas darbinieks vairs nevarēja veikt nekādu protokola korekciju.

[6.2] Tiesa nav ņēmusi vērā pieteicēja paskaidroto, ka automašīnas apturēšana notika rudens sākumā ap plkst.18^{10}, t.i., kad jau sākās saules riets un tās stari ļoti spilgti atstarojas no automašīnas spoguļiem. Pieteicējs bija ģērbies melnā jakā un sēdēja melnā transportlīdzeklī ar melnu salonu. Līdz ar to šādos

apstākļos tiesa nevar pilnībā uzticēties policijas darbinieka apgalvojumam, ka pārkāpumu varēja redzēt nekļūdīgi.

[6.3] Pieteicējam nav izskaidrotas (un no inspektora ziņojuma neizriet pretējais) tiesības iesniegt paskaidrojumus par notikušo faktu, pievienojot piezīmes par protokolā konstatēto faktu pamatotību, un par to, kāpēc pieteicējs atsakās parakstīt protokolu. Lietas materiālos esošais protokolu saraksts liecina par to, ka pieteicējs jau dažas reizes ir sodīts par pārkāpumiem ceļu satiksmē, un pieteicējs vienmēr parakstīja protokolus, jo piekrita pārkāpumiem. Savukārt izskatāmajā gadījumā pieteicējs nepiekrita pārkāpumam un tāpēc domāja, ka nav jāparaksta protokols. Tas liecina, ka pieteicējs nav izvairījies no atbildības.

[6.4] Pieteicējs atsaucas uz Administratīvās rajona tiesas 2011.gada 26.septembra spriedumā līdzīgā lietā Nr.142011909 atzīto, ka visas šaubas par personas vainu ir jāvērtē par labu personai.

[6.5] Interneta resursos pieejams raksts, ka 2011.gada 25.janvārī jaunākais inspektors *D.J.* (pieteicēja ieskatā sakarā ar pārrakstīšanās kļūdu un pieejamo informāciju par policijā strādājošajām amatpersonām raksts ir par *D.J.*), apturot transportlīdzekli, uz labu laimi mēģina atrast kādu pārkāpumu, ko attiecīgais vadītājs kā ceļu satiksmes dalībnieks varētu būt izdarījis. Pieteicējs uzskata, ka raksts ir netiešs pierādījums, un lūdz tiesu ņemt vērā tajā izklāstīto un sīkāk izvērtēt attiecīgā inspektora uzvedības tendenci.

[7] Paskaidrojumos Administratīvajai apgabaltiesai iestāde norāda, ka apelācijas sūdzību neatzīst, jo tiesas spriedums ir likumīgs un pamatots.

[8] Saskaņā ar LAPK 289.^{21}panta otro daļu lieta tiek izskatīta rakstveida procesā.

Motīvu daļa

[9] Rakstveida procesā pārbaudījusi lietas materiālus un izvērtējusi lietā esošos pierādījumus, apgabaltiesa atzīst, ka pieteicēja apelācijas sūdzība nav pamatota, bet Lēmums atstājams negrozīts.

[10] Saskaņā ar LAPK 289.^{22}panta pirmo daļu un 289.^{13}panta trešo daļu apgabaltiesa atzīst, ka Lēmumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams, un pievienojas iestādes nolēmuma motivācijai. Šādā gadījumā izvērstāks argumentu izklāsts nav nepieciešams.

Apgabaltiesa atzīst, ka pirmās instances tiesa spriedumā pareizi novērtējusi lietas faktiskos un tiesiskos apstākļus, tāpēc šo argumentāciju vēlreiz neatkārto.

[11] Par apelācijas sūdzības argumentiem, apgabaltiesa norāda, ka tie nav pamatoti.

Lietā pierādāmie fakti ir: 1) vai pieteicējs, vadot transportlīdzekli, bija vai nebija piesprādzējies ar drošības jostu; 2) vai pieteicējs atstāja transportlīdzekļa vadītāja vietu bez policijas darbinieka pieprasījuma.

Abi minētie pārkāpumi ir fiksēti protokolā, kuru pieteicējs atteicās parakstīt, un šis fakts arī fiksēts protokolā.

Taču pieteicēja dažādos laikos sniegtās ziņas par faktiem atšķiras. Pie protokola paskaidrojumu pieteicējs vispār nav sniedzis, to arī nav parakstījis, par ko lietā strīda nav. Apstrīdēšanas iesniegumā iestādei (*lietas 9.lapa*) pieteicējs norādījis, ka bija piesprādzējies ar drošības jostu, bet transportlīdzekļa vadītāja vietu atstājis, jo policijas darbinieks esot paņēmis viņa dokumentus, bet neesot nosaucis savu amatu, vārdu un uzvārdu, tāpēc pieteicējs vēlējies šos un vēl citus apstākļus noskaidrot. Sūdzībā tiesai (*lietas 3.lapa*) pieteicējs jau norādījis, ka pēc transportlīdzekļa apturēšanas policijas darbinieks nosaucis savu vārdu un uzvārdu, bet neesot norādījis savu amatu, aizgājis ar pieteicēja dokumentiem, atgriezies ar sastādītu protokolu par nepiesprādzēšanos, pieteicējs ar to iepazinies, bet atteicies parakstīt, kā dēļ viņam atteikts izsniegt protokola kopiju. Tad pieteicējs piezvanījis savai māsai, kura strādā policijā, pēc tam vēlējies parakstīt protokolu ar atzīmi, ka tam nepiekrīt, kādēļ atstājis transportlīdzekļa vadītāja vietu, bet policijas darbinieks pateicis, ka ir par vēlu to darīt. Līdzīgi arī apelācijas sūdzībā pieteicējs norādījis, ka transportlīdzekļa vadītāja vietu atstājis jau pēc tam, kad jau bijis sastādīts protokols un „kad pēc būtības transportlīdzekļa apturēšana izbeidza pastāvēt".

Savukārt policijas darbinieks *D.J.* jau pie protokola izdarījis savu paskaidrojumu, ka transportlīdzekļa vadītājs jau sākotnēji pēc apturēšanas norādījis, ka viņam policijā strādā māsa un ka sakarā ar viņa apturēšanu policijas darbiniekam būšot jāierodas Iekšējās drošības birojā; laiks bijis saulains, sastrēgumā transportlīdzekļi pārvietojušies ļoti lēni – ar ātrumu aptuveni 5 km/h. 2010.gada 6.decembra ziņojumā *D.J.* attēlojis pārkāpuma izdarīšanas vietas shēmu un norādījis precizētas ziņas par faktiem, kas nav pretrunā ar viņa sākotnējo paskaidrojumu. Citastarp norādīts, ka transportlīdzekļa vadītāja vietu pieteicējs bez uzaicinājuma atstājis un pienācis pie policijas automašīnas brīdī, kad policijas darbinieks uzsācis sastādīt protokolu, pēc tam pārkāpējs iepazīstināts ar protokolu.

Saskaņā ar LAPK 243.panta ceturto daļu, ja vien administratīvā pārkāpuma lietvedībā netiek pierādīts pretējais, bez papildu procesuālo darbību veikšanas par pierādījumu uzskatāmas ziņas par faktiem, kurus administratīvā pārkāpuma konstatēšanas brīdī administratīvā pārkāpuma protokolā fiksējusi amatpersona.

Konkrētajā gadījumā administratīvā pārkāpuma lietvedībā nav pierādīts pretējais. Tā kā policijas darbinieka sniegtās ziņas apstrīdēšanas procesā nav pretrunā ar pārkāpuma brīdī protokolā fiksētājam ziņām, bet tikai precizē šīs ziņas, apgabaltiesai nav pamata tās apšaubīt. Pieteicēja argumenti par policijas darbinieka ieinteresētību nav objektīvi motivēti un pamatoti, tostarp pievienotā izdruka no interneta par it kā cita vadītāja piedzīvoto un tā subjektīvo attēlojumu. Lai gan administratīvā pārkāpuma protokolā un dienesta ziņojumā

sniegtās ziņas nav uzskatāmas par absolūti ticamām un neapstrīdamām, taču šajā lietā policijas darbinieka sniegtajām ziņām par notikumiem, kurus viņš konstatējis, pildot savus dienesta pienākumus, apgabaltiesa, ievērojot iepriekš izdarītos secinājumus, piešķir augstu ticamības pakāpi. Lietā nav konstatējami pārliecinoši un objektīvi pierādījumi, kas norādītu uz policijas darbinieka *D.J.* negodprātību, sniedzot nepatiesas ziņas.

Pieteicējs pareizi norādījis par šaubu tulkošanu administratīvo pārkāpumu lietās, tiesu praksē tiešām šis princips tiek ievērots. Tomēr šajā lietā apgabaltiesai šaubu par pieteicēja vainu nav. Lēmumā pareizi priekšroka dota protokolā fiksētajām ziņām, ar kurām ir pierādīta pieteicēja vaina administratīvo pārkāpumu izdarīšanā. Citastarp pieteicēja paša savstarpēji atšķirīgās ziņas par faktiem, kas turklāt pirmoreiz sniegtas tikai apstrīdēšanas procesā, ir pamats nepiešķirt kādām no šīm ziņām ticamību. Pieteicējs nav arī ticami pamatojis, kāpēc pat viņa sākotnēji sniegtās ziņas atšķiras no vēlāk sniegtajām. Arī pieteicēja darbības, par ko lietā nav strīda, norādot policijas darbiniekam par pieteicēja māsas amatu, netieši liecina par viņa vēlmi izvairīties no tiesību normās noteiktās atbildības par izdarītajiem pārkāpumiem, jo informēšana par pieteicēja māsas amatu policijā nekādi nav saistīta ar to informāciju, kas no pārkāpēja tiek prasīta un kas no tā būtu saprātīgi sagaidāma pie pārkāpuma atklāšanas.

Šādos apstākļos apgabaltiesa atzīst par pareizu un samērīgu pieteicējam iestādes piemēroto naudas sodu.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 289.[22]pantu, 289.[12]panta otrās daļas 1.punktu un 289.[13]panta trešo daļu, Administratīvā apgabaltiesa

nosprieda:

Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes 2010.gada 10.decembra lēmumu Nr.6448 (2010.gada 8.septembra administratīvā pārkāpuma protokols un lēmums Nr.050/PD206334) atstāt negrozītu, bet *P.V.* (personas kods */personas kods/*) sūdzību noraidīt.

Spriedums nav pārsūdzams un stājas spēkā tā sastādīšanas dienā.

Tiesnese referente	(*personiskais paraksts*)	L.Vīnkalna
Tiesneses	(*personiskais paraksts*)	Dz.Amerika
	(*personiskais paraksts*)	I.Meldere

NORAKSTS PAREIZS:
Administratīvās apgabaltiesas tiesnese L.Vīnkalna
Rīgā 2013.gada 9.aprīlī